

РЕШЕНИЕ

№ 2853

гр. София, 27.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 29.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **9485** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145– чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на И. И. А. от [населено място] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 22-4332-003663/26.07.2022г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл.171, т. 1, б.„б“ от ЗДвП на И. И. А. е наложена ПАМ– временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане.

Жалбоподателят релевира доводи, че заповедта е издадена при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, в нарушение на материалния закон и несъответствие с целта на закона. Излага доводи, че не е управлявал процесния автомобил и на посочената дата не му е извършвана проверка за алкохол.

В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез адв. П. поддържа жалбата и претендира разноски.

Ответникът – Полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно уведомен, не се явява и не изпраща процесуален представител.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

С обжалваната в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 22-4332-003663/26.07.2022г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, спрямо И. А., на основание чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП, е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“, за това, че на 21.06.2022 г., в [населено място], в около 21:00 часа, по [улица]от [улица]управлявал лек автомобил „Тойота“, с рег. [рег.номер на МПС] и видно от Протокол за химическо изследване (П.) №361/22.06.2022 г. е установена концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда, а именно 1.71 промила, за което му е съставен АУАН № 027330/23.07.2022 г.

Видно от АУАН № 027330/23.07.2022 г., същият е издаден срещу И. И. А., за нарушения извършени на 21.06.2022 г., в [населено място], в качеството му на водач на МПС с рег. [рег.номер на МПС] , по чл.20, ал.2, чл.123, чл.100, ал.1, т.1,2,3 от ЗДвП, както и по чл.5, ал.3 ЗДвП, за това че управлявал с концентрация на алкохол в кръвта 1,71 промила.

Въз основа на акта е издадено Наказателно постановление /НП/ № 22-4332-015552 от 19.08.2022 г., с което на И. А. са наложени административни наказания за констатираните нарушения, с изключение на това, касаещо управлението на автомобила с концентрация на алкохол в кръвта 1,71 промила. Видно от Решение №944/24.02.2023 г. по а.н.д. №13000/2022 г. на СРС, 9-ти състав Наказателно постановление /НП/ № 22-4332-015552 от 19.08.2022 г. е отменено.

По делото е приложена административната преписка, включително талон за изследване, Протокол за химическо изследване за определяне концентрацията на алкохол в кръвта № 361/22.06.2022 г., сведения от А. С., сведения от Б. Г., докладни записки от служителите на МВР, както и допълнително ангажираните от жалбоподателя- Решение №944/24.02.2023 г. по а.н.д. №13000/2022 г. на СРС, 9-ти състав и Удостоверение рег. №433200-32831/21.05.2023 г. от СДВР- Отдел „Пътна полиция“.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

Жалбата е неоснователна.

Атакуваната заповед е издадена от компетентен административен орган– П. П. – полицейски инспектор към ОПП - СДВР, който е надлежно оправомощен да прилага принудителни административни мерки по ЗДвП съгласно приложената Заповед №513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР.

Релевантно за делото е да се установи, дали при издаването на административния акт е спазена предписаната от закона писмена форма и изискванията за съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК, както и дали заповедта за налагане на ПАМ съдържа описание на конкретни факти и обстоятелства, които обезпечават правото на защита на жалбоподателя, респ. съдебния контрол за спазването на чл. 171, ал. 1, т. 1 б. „б“ от ЗДвП.

При издаването на административния акт, е спазена предписаната от закона писмена форма, както и изискванията за съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК. Обжалваният акт е издаден в предвидената в чл. 59, ал. 1 от АПК писмена форма и притежава

задължителните реквизити, визирани в чл. 171, т. 1 от ЗДвП, във връзка с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. В същата са посочени фактическите обстоятелства, възприети от органа, поради което съдът намира, че заповедта е мотивирана и доводите на жалбоподателя в тази насока са неоснователни. Издаването на ПАМ е въз основа на АУАН, който е посочен в обжалваната заповед с номер и дата. Съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.ІІІ.1975 г., ОСГК на Върховния Съд, мотивите могат да препрачат и към друг документ приложен, по административната преписка.

АУАН е издаден при отказ да се подпише, като това действие е удостоверено с подписа на един свидетел, надлежно отбелязан в АУАН.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя.

Съгласно чл. 171, ал. 1, т. 2а от ЗДвП - "За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Съдът намира, че от събраните в рамките на производството писмени доказателства по безспорен начин се установява, че на дата 21.06.2022 г. в [населено място], жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, а именно 1,71 на хиляда, установено с химическа експертиза, т. е. оспорената Заповед за ПАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби- чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП.

От приложените медицински изследвания по безспорен начин се установява, че лицето е било с концентрация на алкохол в кръвта от 1,71 промила. Спорен въпрос по делото се явява дали същият е управлявал процесното МПС. Наличието на описаното в заповедта фактическо основание за прилагането на ПАМ в случая се установява и АУАН, чиито фактически констатации са приети от административния орган приложил мярката. Несъмнено АУАН и заповедта за налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с акта се поставя началото на административнонаказателно производство, докато ролята на заповедта за налагане на ПАМ е превантивна. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност, която не е опровергана. Следва да се отбележи, че действително в оспорваната заповед е посочено, че А. е управлявал лек автомобил „Тойота“, с рег.

[рег.номер на МПС] /последната цифра е „0“ вместо“1“/, но доколкото органът изрично се позовава на цитирания АУАН и там е посочен коректния рег. [рег.номер на МПС] , то доводите на жалбоподателя относно собствеността на М-то са неоснователни. Предвид това е и не следва да се кредитира представеното удостоверение от СДВР-ОПП доколкото от една страна касае друг автомобил и от друга- релевантно в случая е кой го е управлявал, а не чия собственост е.

На следващо място, в подкрепа на това, че именно А. е управлявал автомобила на посочената дата и място са докладна записка от 21.06.2022 г. /л.18/, в която е посочено, че А. разказал, че управлявал автомобила, но бил принуден от неизвестно лице с оръжие; докладна записка от 21.06.2022 г. /л.19/, в която се сочи едно лице слязло от автомобила; докладна записка /л.20/; справка /л.33, 34/; сведенията на Б. Г. /л.15/, в които е отразил, че едно лице излязло от автомобила и го описва. Това не се опровергава и от сведенията на А. С.. Предвид изложеното, версията на жалбоподателя, че не е управлявал автомобила остава изолирана и не намира опора в доказателствената съвкупност.

Във връзка с представеното по делото Решение №944/24.02.2023 г. по а.н.д. №13000/2022 г. на СРС, 9-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 22-4332-015552 от 19.08.2022 г., за което няма данни да е влязло в сила, следва да се отбележи, че със същото не е ангажирана отговорността на жалбоподателя за процесното нарушение /предвид и на установената концентрация алкохол над 1,2 на хиляда/. С оглед изложеното, постановеното решение на СРС не съставлява основание за отмяна на оспорваната заповед.

Следва да се има предвид, че съгласно чл.171,т.1,б.“б“ ЗДвП свидетелството за управление се отнема временно до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, т.е. налице е законово определен срок за прилагане на мярката до решаване на въпроса за отговорността, което означава до окончателното приключване на административнонаказателното производство, образувано със съставения АУАН, но не повече от 18 месеца. В случая в процесната заповед административният орган е посочил само максималния срок, за който мярката се прилага– не повече от 18 месеца, но с оглед законовата регламентация, в случай на окончателно решаване на въпроса за отговорността на лицето в рамките на посочения период, мярката ще бъде преустановена. Началният момент на ПАМ е ясен, доколкото в разпоредбата на чл.172, ал.б ЗДвП изрично е визирано, че подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка.

Съдът намира, че мярката се явява съответна и на целта на закона- да се възпрепятства шофиране на МПС от лица, след употреба на алкохол, с оглед защита на особено съществени обществени интереси- живота и здравето на гражданите и опазването на имуществото както на самите тях, така и на държавата и общините.

Предвид изложеното, заповедта за налагане на ПАМ се явява законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд– София град, Трето отделение, 73-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. И. А. от [населено място] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 22-4332-003663/26.07.2022г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на

основание чл.171, т. 1, б.“б“ от ЗДвП на И. И. А. е наложена ПАМ– временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане. Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: